

tage de Sukkeraktionærer, som nu ligge inde med Sukkerfabrikkerne, den fede Forretning, som de have, men jeg havde ventet, at man paa en anden Maade kunde have opnaaet et positivt Resultat, naar vi tog denne Sag op til Behandling i Rigsdagen. Jeg havde tænkt mig, at vi kunde være komne til et positivt Resultat i Retning af at skride til Nedsættelse af den eksisterende Beskyttelse, dels i Form af høj Told og dels i Form af høje Afgifter paa den indenlandske Produktion. Men jeg maa meget beklage, at der ikke er naaet noget Resultat i saa Henseende. Der foreligger 3 Forslag, et fra det ærede Flertal, et fra det radikale Mindretal og et fra det socialdemokratiske Mindretal. Af disse Forslag er det kun vort, der gaar ud paa noget positivt. Det har gjort mig ondt, at det radikale Parti har stillet sig saa ligegyldigt overfor dette Spørgsmaal, som Tilfældet er. Et Parti som det radikale Venstre, der har et Program vedrørende den Sag, her foreligger, burde selvfølgelig have fulgt dette Program til Punkt og Prikke, hvilket de saa meget lettere kunde gøre, som de ere Oppositionsparti, de vilde meget let have kunnet vise os, hvorledes de havde tænkt sig, det Punkt paa deres Program, som gaar ud paa, at alle faktiske og retlige Monopoler inddrages under Stat og Kommune, skulde udføres. Men for saa vidt de ikke vilde det, kunde de have stillet et Forslag, og det skulde i saa Henseende ikke have manglet paa Villighed fra vor Side til at støtte et saadant Forslag, ligesom ogsaa Regeringspartiet skulde have mødt en saadan Velvillie, hvis det havde stillet Forslag i Retning af at afskaffe den høje Sukkerbeskyttelse ved Nedsættelse af Tolden og Afgiften. Men det radikale Mindretal opfordrer kun Ministeren til at stille Forslag, hvorved der raades Bod paa den Uret, der er skabt ved den overordentlig store Beskyttelse. Dette Forslag er holdt i alt for stor Almindelighed til, at vi kunne antage det som subsidiært Forslag. For, som en af død stor dansk Politiker, I. A. Hansen, har udtalt, det, det gælder om i denne Verden, er at fremholde Kravene rent og klart, og vi have fremholdt rent og klart, at det, vi ville, er ikke at afskaffe Beskyttelsen paa den Maade, at man giver den indenlandske Afgift samme Højde som Tolden, hvorved man blot skaffer Befolkningen nye Byrder og skaffer Penge ind i Statskassen ad indirekte Vej. Nej, vi ville afskaffe baade Tolden og Afgiften, saa at der bliver fuldstændigt frit Land og Fri-

handel paa dette Omraade. Hvis de Radikale vare gaaede den Vej, skulde det have glædet mig at anbefale deres Forslag som subsidiært.

Regeringspartiets Forslag om Overgang til Dagsordenen er saa udvisket og intetsigende, at der aldeles ikke kan være Tale om, at vi kunne støtte det. Det hedder deri, at man opfordrer Finansministeren til ved gunstig Lejlighed at have sin Opmærksomhed henvendt paa Toldbeskyttelsen paa Sukker og stille Forslag om yderligere Nedsættelse deraf. Finansministeren opfordres altsaa til ved „gunstig Lejlighed“, men jeg forstaar ikke, hvad Ordføreren mener med dette Udtryk: „ved gunstig Lejlighed“. Er det ikke en gunstig Lejlighed i dette Øjeblik, hvor Sukkerfabrikkerne give et Overskud af henimod en halv Snes Millioner, hvor Sukkerprisen ere ualmindelig høje, og hvor Roedyrkerne tjene store Penge paa deres Roer? Er det ikke den gunstige Lejlighed til at nedsætte Beskyttelsen? Jeg forstaar ikke, hvad Ordføreren mener med Udtrykket: „den gunstige Lejlighed“. Det er saa vagt, saa ganske intetsigende. Det er i høj Grad beklageligt, at det Parti, som igennem mange Aar har repræsenteret Frihandelsideerne i dette høje Ting, stiller sig paa dette vage Standpunkt. Vi have været vante til ganske anderledes kraftige Løfter fra den Side i Retning af at nedsætte de indirekte Skatter. Jeg maa maaske minde den ærede Ordfører om, at i 1895, da det Parti, han tilhører, stiftedes, satte man netop Skatteprogrammet øverst paa Programmet, og dette Skatteprogram gik ud paa at nedbringe de indirekte Skatter. Saa tog man fat og arbejdede kraftigt paa at nedbringe de indirekte Skatter for at opfylde sit Løfte. Og hvordan er det gaaet siden? Siden 1895 ere de indirekte Skatter, deri indbefattet Overskud af Postvæsenet og Jernbaner, paa det sidste Statsregnskab voksede fra 32 til 64 Mill. Kr., og naar vi faa de Lovforslag, som have ligget i Rigsdagen i Vinter, sammen med de Love, der bleve vedtagne i Fjor om indirekte Skatter, bliver der lagt 18 Mill. Kr. til disse 64 Mill. Kr., det er 82 Mill. Kr. i indirekte Skatter. Det vil sige, at det Parti, som repræsenteres af den ærede Ordfører, har fra 1895, da det begyndte at arbejde paa at nedbringe de indirekte Skatter, bragt dem op fra 32 Millioner til 82 Millioner. De ere stegne med 50 Millioner. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse her at citere en Udtalelse af den